

מיצב התקרה של איוה כפרי* ניצב מעל עבודות הפסיפס של מרדכי גומפל ממחצית שנות ה-60.** המיצב שואב השראה מעבודות אלו ויוצר פרפראזה חופשית על קוביותיהן המונוכרומטיות. הקומפוזיציה, הנוצרת באמצעות שפה ציורית של קו וכתם, נעה בין מחווה קווית מינימליסטית לבין ביטוי אקספרסיבי מתפרץ. הצורות הגיאומטריות הצבעוניות, שנחתכו והודבקו ברישול מכוון, עשויות נייר, קרטון ופרספקס ברמות שונות של עובי ושקיפות; הן בגדר הד או פרשנות עכשווית לדימויי הטבע הארכיטיפיים המצויים בפסיפס – בעיקר השמש והעוף הדורס. המיצב מעורר תחושה של רעננות ואופטימיות ומתכתב עם האוטופיזם הציוני ורוח הגבורה. הצבעוניות העזה מרמזת על סגנון הציור הפוביסטי, שעשה שימוש בוטה ו"חייתי" בצבע בתחילת המאה העשרים והעדיף את מראה הסקיצה הבלתי גמורה – באופן דומה לכפרי, שבחרה שלא להשלים את עבודותיה בגימור נקי, שכן הדבר משמר תחושה של תהליך ומשווה לעבודות, כהגדרתה, אופי אנושי ופגיע

עבודה זו ממשיכה את עיסוקה של האמנית במעבר מציור מסורתי להתפרשות ציורית במרחב, בתהליך התלוי בהקשר ובמקום ספציפיים. כמקורות השראה ניתן לציין את מרצבאו של קורט שוויטרס בשנות העשרים, כסביבה דאדאיסטית שניתן להלך בתוכה, את "ציור הפעולה" וכן את הסביבות וההפנינגים בניו יורק בשנות החמישים, אשר רבים ממשתתפיהם היו ציירים שתרו אחר צורות ביטוי חדשות והרחיבו את משמעותו של המדיום הציורי

איוה כפרי, מיצב-תקרה מותאם מקום, 2011, נייר, קאפה, צלופן, פרספקס וצבע *
מרדכי גומפל, קירות פסיפס, בית יד לבנים, פתח תקווה, 1966-1967 **